

Χαιρετισμός της Ιφιγένειας Κωνσταντίνου, ανιψιάς του Αποστόλη Συνοδινού

Αγαπητοί φίλοι,

Νοιώθω τρομερή συγκίνηση που είμαι κοντά σας. Νοιώθω την αγάπη, τη χαρά σας, βλέπω τη φωτεινότητα στα μάτια σας, τη συγκίνηση για αυτούς που χάσαμε.

Οι άνθρωποί μας, ήταν άνθρωποι με καθαρή σκέψη, με τόση αγάπη για τον άνθρωπο που δεν μπορούσαν να σκεφτούν κάτι άλλο.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τα στελέχη της Ομοσπονδίας Οικοδόμων και του Συνδικάτου Αθήνας που οργάνωσαν αυτή την εκδήλωση.

Ο Απόστολος Συνοδινός ήταν Γραμματέας της Περιφερειακής Κομματικής οργάνωσης Δράμας του ΚΚΕ και έκανε τα πάντα για τον συνάνθρωπό του. Και μια μπουκιά ψωμί να είχε θα την έδινε σε ένα παιδί. Θυμάμαι, ήμουν μόλις 3 χρόνων που με έβαζε να τον βοηθάω μέσα σε δύσκολες καταστάσεις για να μπορέσει να καλύπτεται και να προχωράει τους αγώνες του. Αυτό το πράγμα δεν μπορεί να το καταλάβει κάποιος, παρά μόνο όποιος το έζησε.

Ο Απόστολος Συνοδινός καταγόταν από την Πάνορμο της Μ. Ασίας. Γεννήθηκε το 1908 και ήταν μοναχοπαίδι από πατέρα παπά. Η μητέρα του, αν και αγράμματη γυναίκα, βοήθησε το παιδί της και φρόντισε να δώσει τις βάσεις στα πιστεύω του.

Ο Απόστολος άρχισε τον αγώνα του, έναν αγώνα που δεν μπορούσε να έχει άλλα κριτήρια από την αγάπη του για τον συνάνθρωπο. Έκανε τα πάντα για να μπορέσει να βοηθήσει τους ανθρώπους.

Το 1936 με το κίνημα της Δράμας δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τους φασίστες, όπως και η σύντροφός του η Χρυσούλα, που και αυτή αγωνίστηκε στο πλευρό του, για τα ιδανικά του Κόμματος.

Μετά το κίνημα της Δράμας τον έπιασαν και τον έστειλαν στις φυλακές της Ακροναυπλίας, όπου έμεινε δύο χρόνια. Μετά την Ακροναυπλία, στις φυλακές του Χαϊδαρίου και τέλος στην Καισαριανή.

Ήταν ακέραιος χαρακτήρας, λεπτός, ευαίσθητος, με μεγάλη ζωντάνια και λόγω της τέχνης του, ήταν ξυλογλύπτης. Στις φυλακές έφτιαχνε διάφορα αντικείμενα, για τσιγάρα, για ζάχαρη και οι Γερμανοί παρόλο που ήταν φασίστες του έδειχναν αγάπη.

Στο Χαϊδάρι, όταν ήρθε το απόσπασμα να πάρει τους μελλοθάνατους για εκτέλεση, το τελευταίο παιδί ήταν 22 χρόνων και έκλεγε με μαύρο δάκρυ. Ο Απόστολος όταν το είδε δέχτηκε με πολύ θάρρος να πάρει τη θέση του, λέγοντάς του ότι θα πάει αυτός, παίρνοντας τη θέση του νεότερου συντρόφου του.

Αργότερα, αυτό το 22χρονο παιδί, δεν θυμάμαι το όνομά του, ήρθε στην οικογένειά μου και έφερε τα άσχημα μαντάτα, λέγοντάς μας ότι αυτός φταίει που ο Αποστόλης σήμερα δε ζει. Θυμάμαι, τη γιαγιά μου και μητέρα του Αποστόλη που γύρισε και του είπε: «Όχι παιδί μου, ο Αποστόλης έφυγε για την πατρίδα, ας είναι αθάνατος».

Η οικογένειά μου συνέχισε τον αγώνα και μετά τη θυσία του Αποστόλη. Η συντρόφισσα του η Χρυσούλα και αδελφή της μητέρας μου συνέχισε τον αγώνα της με φυλακές, εξορίες, ξύλο.

Η εκδήλωση αυτή με συγκινεί ιδιαίτερα και παρότι είμαι μεγάλη, μου δίνει θάρρος για να συνεχίσω τον αγώνα αυτόν.